

El relat d'un nou país

Ja han passat més de cinc anys des que, el març de 2010, Reagrupament va aprovar un dels documents cabdals de la seva història, la proposta "Organitzant el nostre futur lliure", una obra que fou el resultat de la participació de centenars de persones amb coneixements i interès en cadascun dels àmbits a tenir en compte per a la construcció d'un país, i que ha estat el nostre guió de treball en els anys següents.

Ja han passat cinc anys però, un temps en el qual la política catalana ha donat un tomb complet. Un tomb en la línia que defensàvem, en la direcció que buscàvem, vers l'objectiu que com a organització ens havíem marcat: la independència. Hi som més a prop, és a les nostres mans, però encara s'ha de materialitzar, i com bé sabem, no es pot dir blat fins que no és al sac i ben lligat.

Tenim 18 mesos per davant i són 18 mesos definitius, en els quals no podem restar creuats de braços i expectants. Quina és la nostra feina ara, doncs? Des del meu punt de vista, aquesta feina dels propers 18 mesos té dues vessants:

En primer lloc, acompanyar les forces polítiques i socials favorables a la independència en el desenvolupament de tots els mecanismes polítics i legals que permetin la culminació del procés en el termini ja establert de 18 mesos.

En segon lloc, treballar a peu de carrer per ampliar el suport dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya en la consecució de

la independència. I, per a fer-ho, haurem d'aconseguir un relat del país que anem a construir que generi la confiança d'un major gruix de població del que fins ara hi ha cregut. Un relat que no serveixi només als convençuts, un relat que atregui aquells que no hi confien, aquells que, si bé estan disposats a creure que el Govern central no ens tracta bé, tampoc troben prou motius per pensar que un Govern estrictament català els tractaria millor.

És cert que hi ha una part de la població que no creu en la independència, no tant per un raonament, sinó per un sentiment d'identitat espanyola, legítim; i serà molt difícil convèncer-los, però m'aventuro a creure que aquelles persones que creuen que tenim dret a decidir lliurement, aquelles persones que es mostren favorables a la celebració d'un referèndum i que, per tant, ja identifiquen Catalunya com una realitat nacional, són persones en les quals aquest factor d'identitat és més relatiu, persones amb qui debatre, és a dir, parlar, escoltar i aprendre, sobre arguments racionals en relació amb les oportunitats que representa per a cadascun dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya la nostra constitució com a Estat. Aquí hi ha camp per córrer.

És aquest un treball important per a aquest 2016, pel que fa al qual desitjo que sigui un any en què tingueu molta força, salut i felicitat.

Ignasi Planas
President de Reagrupament

Sumari

Internacional

La Bèlgica del sud?

per Josep Sort

PÀGINA 2

Municipalisme

Cooperativa de recollida de ferralla

per Francisco Garcia

PÀGINA 3

Cultura

Quin panorama!

per Teresa Casals

PÀGINA 4

Història

Els orangistes

per Jaume Fernández

PÀGINA 5

Territorials

Toca liberalisme

per Ferran Pujol

PÀGINA 6

I més...

La secció habitual de llibres de Pere Torra

La Bèlgica del sud?

Els atemptats gihadistes a França, del novembre, com també els anteriors del mes de gener, han desfermat un debat entorn de la problemàtica que per a la seguretat europea en general, i per a França en particular, representa el cas de Bèlgica i, més concretament, algunes ciutats dormitori, com és el cas de Molenbeek, situada a pocs quilòmetres del cor del centre polític i administratiu de la Unió Europea, Brussel·les. El fet que alguns dels autors dels atemptats esmentats, així com d'altres d'anteriors, que també van commocionar tota Europa, hi residien, la van convertir en l'objectiu d'interès mediàtic global. Des de França, sobretot, ja fa temps que es critica el model de seguretat pública existent al país veí, que es considera massa fragmentat políticament i que això incideix en una enorme descoordinació que afavoreix l'actuació dels gihadistes que volen atemptar al cor d'Europa. Fins i tot s'arriba al límit d'afirmar que, en determinats barris d'aquesta i d'altres ciutats de la conubació brussel·lesa, la policia no gosa entrar-hi, fet que provoca que siguin en la pràctica veritables guetos, on grups radicalitzats cada cop més esdevenen l'autoritat de facto.

Naturalment, en aquest descarregar les responsabilitats en el veí del nord, per part de les autoritats franceses, molts analistes hi han vist un evident intent de fugida endavant per evitar assumir les responsabilitats pròpies en la incapacitat dels serveis d'informació (els famosos *Renseignements généraux*) d'avortar aquests atacs i evitar la mort de dotzenes de ciutadans que gaudien de la nit parisenca. Com a mínim, de forma parcial, si més no.

Bèlgica, com també és el cas de moltes ciutats del Regne Unit, són, a escala europea, els principals focus d'activisme gihadista. De tots dos països han marxat cap a Síria i Iraq, el major nombre de combatents forasters (*foreign fighters*) gihadistes procedents d'Europa. Però, si en el cas del Regne Unit, la insularitat esdevé un obstacle important a l'hora de moure's, en el cas belga, aquest no existeix, i facilita els desplaçaments pel continent, travessant diversos territoris dels Estats membres. I això ha dut al retorn dels controls policials en les fronteres interiors, i al desplegament de l'exèrcit i de cossos paramilitars (tipus gendarmeria) en alguns dels països afectats.

En definitiva, els atacs terroristes han desfermat una certa temptació d'instrumentalitzar-los a nivell polític. Aquesta desagradable manipulació la podem veure corregida i augmentada en el cas espanyol, amb referència a Catalunya i, més concretament, al procés independentista que, com és ben conegut, es va consolidar definitivament arran dels resultats electorals del 27S.

Concretament, un dels principals argumentaris de l'estratègia antiindependentista del govern espanyol, així com d'algun dels principals *think tanks* que els assessora, és el fet de correlacionar sistemàticament el moviment independentista amb grups o faccions gihadistes, i alertar del perill que una "hipotètica" (des del seu punt de vista, és clar!) República Catalana seria una mena d'estat titella manipulat pels gihadistes. Aquesta associació es basa en l'existència d'un important nombre de població islàmica resident a Catalunya, i en el fet

que, particularment, a l'àrea metropolitana de Barcelona, és on s'han produït en els darrers anys més detencions de suposats o reals gihadistes, a nivell de tot l'estat espanyol, al marge, és clar, de Ceuta i Melilla.

A ningú se li escapa, però, que aquí també ens trobem subjectes a una matussera manipulació política i policial, que passa per alt el fet que va ser a Madrid on va tenir lloc l'atemptat més mortífer, com és ben conegut. També amaga el fet que el propi govern espanyol no té cap complex a difondre missatges que, lluny de reforçar la seguretat entre els ciutadans, van adreçats a posar-la en qüestió i a desfermar una guerra de competències sobre la lluita antiterrorista amb la policia de la Generalitat, quan el que pertocaria és, no només una actuació conjunta en aquest àmbit, sinó una plena integració dels Mossos d'Esquadra en els organismes europeus i internacionals de lluita contraterrorista.

En definitiva, aquesta actuació irresponsable per part del govern espanyol no és més que un argument més per tal de concloure definitivament el procés d'independència que, com ja s'ha dit, es va consolidar el 27S. Només d'aquesta manera, amb uns cossos policials que treballaran sense intromissions forasteres, i amb unes unitats militars encarregades de garantir la integritat nacional i, si s'escau, la pau al món, podrem gaudir d'una Catalunya al màxim de segura.

Josep Sort

Cooperativa de recollida de ferralla: Alencop

Després d'un any de treball, ja podem dir que la Cooperativa de Recollida de Ferralla, ALENCOP, està més que consolidada i que dona feina a gairebé una vintena de persones, que, abans de la seva existència, estaven completament fora del mercat laboral. Personalment m'omple d'orgull, ja que aquesta cooperativa és una de les coses que jo vaig ajudar a crear durant el meu pas com a Conseller de Districte de Sant Martí. La idea primigènia va ser del que llavors era president del Grup Municipal d'Unitat per Barcelona (ERC+Reagrupament+ Democràcia Catalana) en Jordi Portabella. Però a mi personalment, em va tocar dur a terme la seva defensa, dins del Consell plenari del Districte de Sant Martí de Barcelona.

En un primer moment, aquesta idea va tenir els seus detractors. Com gairebé totes les idees que tenen aquest punt de novetat. Gent que no veia clar que, amb

la cooperativa, és pogués donar una sortida laboral a aquesta gent que malvivia pel nostre Districte, en naus abandonades, en unes condicions completament insalubres. A les quals inclús se'ls va negar l'aigua que necessitaven per tal de poder sobreviure. Gent que simplement pensava que ells no podrien portar endavant un negoci així. Sens dubte, era gent que mai s'havia apropiat a parlar amb ells, a interessar-se per la seva vida i els seus coneixements. Gent a la qual mai de la vida se li ocorreria ja, ni tant sols passar per la vorera d'una d'aquelles naus i de les que per desgràcia, encara queden al nostres barris. Avui dia, passat ja un any des de la seva creació, s'intenta extrapolar aquesta idea a altres barris de la ciutat.

Aquesta és una notícia més de la importància que té i de les coses que es poden arribar a aconseguir des de la política de proximitat a la ciutadania, i de la qual em vull fer ressò

en aquesta revista, ja que Reagrupament va tenir un pes important en la seva creació.

Francisco Garcia
Conseller de Districte a
Barcelona

Quin panorama!

Tot i que aquesta campanya electoral l'he viscuda sense la implicació emocional d'altres vegades, per convenciment democràtic i per responsabilitat política he participat d'alguns actes de Democràcia i Llibertat i vaig decidir que veuria el debat final amb tots els candidats de TV3 i Catalunya Ràdio moderat per la Mònica Terribas.

Quin panorama! Un debat a 7 no propicia una exposició coherent i entenedora i, malgrat els intents i la professionalitat de la Mònica Terribas hi van haver moments de gran tensió i el debat es va convertir en un guirigall de grans proporcions. Però una cosa va quedar ben clara: no hi ha cap possibilitat d'encaix de Catalunya a Espanya. Ni amb l'actual govern del PP ni amb el que, previsiblement, es podrà formar després d'aquestes eleccions, si és que poden formar govern.

Els catalans només podem continuar comptant amb nosaltres mateixos i així va quedar demostrat en les intervencions del debat d'ahir. El bloc unionista configurat pel PP, el PSOE i Ciutadans és un bloc granític. Tot s'hi val en contra de la possibilitat que Catalunya pugui decidir ser un estat. Des de l'insult més barroer a les mentides sobre el dèficit fiscal i l'enganyifa d'un canvi de Constitució. La defensa de la necessitat d'un estat per Catalunya va quedar en mans de Democràcia i Llibertat i Esquerra Republicana de Catalunya. Els dos candidats, Homs i Rufián van haver de

fer un esforç per fer entrar en el debat el tema «català» que, tot i ser el repte més important que l'estat espanyol té plantejat, els unionistes intentaven minimitzar. Els arguments, irrefutables, d'injustícia en el tracte fiscal, de pèrdua continuada de drets, de retallades constants de la migrada autonomia tenien com a resposta que tot canvi és impossible fora de la llei. La seva llei. La sacralitzada constitució espanyola que el PP i el PSOE poden canviar en una nit.

Dos actors més van completar l'escenari. En Duran i en Xavier Domènech. Des que el president Mas va decidir abraçar la causa independentista, el senyor Duran ha intentat boicotejar el camí emprès, primer sense trencar la coalició Convergència i Unió per aprofitar-se dels avantatges polítics i econòmics que en treia i després trencant no només la coalició sinó dinamitant el seu propi partit. Les seves propostes són irrealitzables, decebedores i pròpies d'un polític caducat que ja no pot il·lusionar ningú.

Espero que les urnes marquin el camí del seu futur.

El representant de En comú Podem, en Xavier Domènech, nou com a cap de llista va esgrimir un tarannà tranquil i previsible pel que fa als plantejaments socials. Va parlar de la precarietat laboral, de l'augment de la pobresa estructural i de la subordinació dels drets socials al pagament del deute. Res que no haguéssim escoltat abans. Pel que fa al tema nacional va assegurar que la possibilitat de fer un referèndum a Catalunya és un compromís d'investidura de Podem. Val més això que res. El que passa és que res fa pensar que algú vulgui pactar amb ells amb aquestes condicions.

El que deia: els catalans només ens tenim a nosaltres mateixos. Els independentistes no podem afluixar. Encara que en tinguem ganes. I els reagrupats menys que ningú. Nosaltres no tenim cap dubte, cap. Sabem que només amb la independència podrem ser ciutadans d'un país normal. No el país de les meravelles. Els reagrupats som independentistes, però no imbècils. La vida serà tan fàcil o difícil com pot ser la de qualsevol ciutadà d'un país no subordinat a un altre. I els primers temps, potser serà pitjor. Estem disposats a fer sacrificis perquè l'objectiu val la pena i, com diu en Joan Carretero, per patriotisme i dignitat.

Teresa Casals

Els orangistes

Ciudadanos, un cop superada la fase embrionària, és a dir, l'època del cartell electoral del Rivera despullat, va decidir apostar com a color de referència pel taronja. A mi aquesta aposta no em va semblar casual: des del principi la vaig relacionar amb el moviment orangista britànic, que té la seva màxima expressió a Irlanda del Nord.

L'orde d'Orange neix l'any 1795 al comtat d'Armagh a l'Ulster. S'inspira en la figura del rei William d'Orange que derrotà a James II a la decisiva batalla del Boyne (1690), fet que afermà el domini britànic sobre Irlanda, i donà als protestants la supremacia sobre la illa, malgrat que demogràficament fossin molt inferiors. L'orde empra el color taronja, fent un joc de paraules fàcil amb el cognom Orange.

L'orde d'Orange actua des del principi com a garant del protestantisme enfront dels catòlics, i com representants més fidels de l'unionisme britànic a la illa maragda. En els moments conflictius del final del segle XIX i principis del XX, esdevenen el braç polític, i molts cops armat, de l'unionisme més ferotge a Irlanda. Amb la partició de la illa al 1921, el predomini polític dels orangistes a Irlanda del Nord és total –fins al 1969 cada primer ministre de la Irlanda britànica és membre de l'orde, i la fraternitat de la mateixa demostra la seva cara més conservadora i intolerant amb els catòlics. Els britànics

que viuen a l'Ulster, molts d'ells escocesos dels Lowlands que han estat enviats per Londres per colonitzar Irlanda, s'arreglaren sota les banderes taronja de l'orde en les desfilades provocatives pels carrers de Belfast, especialment en la desfilada del 12 de juliol.

L'orde d'Orange és una eina molt útil per als governs de Londres, encara que alguns cops els ha generat problemes pel descontrol d'algunes accions seves. L'orde no existeix tant sols a Irlanda, també és present a Escòcia, on féu campanya activa contra l'independentisme escocès el 2014, a Gal·les, Anglaterra, Canadà, Austràlia, Nova Zelanda, etc.

El leitmotiv de l'orde d'Orange no s'allunya molt del de Ciudadanos, bàsicament és actuar com a paraigua de refugi per a aquells que viuen amb mentalitat colonial en terres,

on molt cops han nascut, però que senten com a estranyes. La seva és una lluita a cara o creu; no entenen de pactes o acords; han de convertir el territori colonitzat en un mirall exacte de la metròpoli admirada. D'igual manera que els famosos *pieds noirs* francesos volien convertir Algèria en un departament més de l'hexàgon francès, els orangistes pretenien que Irlanda del Nord esdevingués un territori similar a Essex o Sussex.

Els nostres orangistes, Ciudadanos, no empren la religió com a fet diferencial: ells han triat la llengua, i per això l'atac al català ha estat el seu objectiu estratègic des del principi. Ells aspiren a una Catalunya, on el català desaparegui, i que tingui la mateixa personalitat que Múrcia. Això sí, potser permetrien que, com a fet tradicional, es poguessin representar el pastorets. L'aspiració dels orangistes de Rivera és la dissolució total, en nom de la modernitat, de la identitat nacional catalana, i, si han de fer desfilades com les de Belfast, no dubtaran a fer-ho.

En un futur, molts d'ells, com els *pieds noirs*, demanaran ser reubicats per la geografia espanyola abans d'acceptar viure en la República Catalana, i segurament també perviuran generacions sense entendre el que els ha passat.

Jaume Fernàndez

Toca liberalisme

Un cop vistos els resultats de les darreres eleccions a Espanya i a Catalunya, molts analistes diuen que el país ha girat a l'esquerra. Potser és cert, però els vots són producte d'una ideologia o d'una propaganda política? Crec que d'una propaganda.

A més, la propaganda soferta ha estat simplona i facilona, però efectiva, cal reconèixer-ho. En cada cas, amb quatre programes de televisió i quatre eslògans repetits per un periodisme, aquest sí, homogeniament d'ideologia socialista, ha estat suficient per convèncer bona part de l'opinió pública.

L'argument de la majoria de partits no hauria suportat una anàlisi en profunditat de cap mitjà de comunicació d'Estats Units, Regne Unit o Alemanya, per posar exemples. Per què? Doncs perquè el punt de partida de coneixement, cultura i posicionament ideològic de la societat on es dirigeixen és superior al nostre. Diuen que la dreta manipula al seu gust, però l'esquerra no? L'esquerra no utilitza la propaganda política i la publicitat per contusionar la realitat fins que l'afavoreix?

En el cas de les propostes d'habitatge, per exemple, l'esquerra ha partit d'un axioma que ha donat per veritable perquè té una base moral i moralista: tot ésser humà mereix un habitatge i una dignitat: qui és el dolent que no hi està d'acord? Ningú. A partir d'aquesta "veritat" han creat un relat de drets que de forma "natural" s'han considerat vàlids i moralment superiors; però han oblidat els deures i qui serà aquest "ens" o "humà" que dictarà les línies de mínims i màxims.

Per exemple, un camioner avui jubilat i la seva dona, que ha treballat tota la vida fent tasques domèstiques a casa d'un altre, van aconseguir tenir el seu pis en propietat a l'àrea metropolitana i un petit pis o barraqueta amb una mica de terreny en una localitat barata com a segona residència. Aquest patrimoni, avui més revaloritzat respecte els anys 80 o 90 ha estat fruit de passar jornades al camió sense aturar-se a dinar un menú sinó fent un entrepà per poder fer un viatge més; ha estat estalviant i no anant de vacances mai a l'estranger; ha estat sense haver

posat els peus en un restaurant; ha estat fet per haver aprofitat la roba quan altres anaven a la moda. Avui el tenen tancat perquè un dels dos falta i volen que del seu sacrifici i del seu racó en gaudeixin les seves filles, però no volen posar-lo a llogar perquè no volen tenir els maldecaps d'un impagat. Aquest pis és comptat com a pis tancat que no permet accedir un altre a la vivenda. Un altre que, potser sí que ha anat a restaurants, ha canviat més sovint el cotxe, ha anat de vacances, etc.

Aquests vellets explicaven als seus néts el seu exemple: nosaltres tenim el que tenim perquè no gastàvem, estalviàvem, mentre altres ens deien que érem rucs i havíem de viure al dia, però ara ells no tenen res i pateixen. Avui escolten astorats que el seu estalvi en forma d'immoble és un luxe que l'han d'obrir als col·lectius o individus que no van actuar com ells.

Aquest cas, el podem adornar amb el fet que part del seu estalvi el van traspasar en forma d'estudis de qualitat a les seves filles. Ara escolten astorats que les seves filles han tingut avantatge respecte altres i socialment són estigmatitzades per avantatgistes.

Certament, no tothom que té quelcom és per haver tingut aquesta vida èpica, però tampoc tothom que no té és per haver estat víctima d'un sistema capitalista. El punt que hauria de tenir el debat és qui jutjarà les nostres actuacions de vida i decidirà si ho hem fet bé o malament i si hem de ser espoliats o minvats del nostre patrimoni. Qui decidirà què es considerarà mínim i digne i qui decidirà quan en tenim prou o massa.

Les societats que ja han fet aquesta reflexió han optat per models estructurals diversos. Per exemple, països molt més rics, més productius, més punters han optat per una cobertura sanitària pública menor que la nostra; uns altres per sistemes educatius on es busca la competitivitat de les joves generacions; uns altres per un sistema d'habitatge on ningú té el 100% de la propietat i es reserva l'1% a la comunitat de veïns perquè decideixin a qui pots vendre o llogar el teu pis, ja que ells en seran part afectada.

En cap cas conec cap país que ho

tingui tot a nivell notable com pretenen els socialistes espanyols i catalans i, a més, sense ser una societat que generi cap riquesa especial.

La llibertat de les persones, un concepte de justícia social més basat en la meritocràcia o una conscienciació que la gestió pública és una gestió semblant a la d'una família, on no es pot tenir tot el que es desitja té una presència en el debat polític molt més important que aquí.

Per això sentències com "tots els polítics són iguals" no caben en el debat ni públic ni privat. Evidentment, un col·lectiu té uns patrons i uns atributs que el fan pertànyer a un grup: advocats, metges, assalariats, funcionaris, polítics, emprenedors, tots tenen un perfil mínim comú. En cap cas, a ningú se li acut dir seriosament que "tots són iguals".

Com que la nostra societat és a la cua en educació, en hàbits culturals, és una societat poc emancipada i és, en canvi, una societat gregària. Gregària de qui? Del manipulador mitjà de comunicació, de d'ideòleg pervers, del màrqueting polític dels de dretes i dels d'esquerres.

Aprendre a pensar és essencial per aconseguir allò que volen tant comunistes com liberals: que el poble sigui lliure. Per pensar i decidir ens cal tenir informació, com més en tinguem, més probabilitats tindrem d'encertar el nostre futur. Però per pensar és condició necessària però no suficient tenir capacitat crítica, és a dir, posar en dubte la informació que rebem.

Estigmatitzar el liberalisme pensant que només és un amoral econòmic és un greu error com a societat que ens condueix al fracàs reincidentment. El liberalisme és una forma de concebre la vida, de tolerància respecte als altres, als diferents, és una forma d'igualar a l'ésser humà tan bona, tan encertada o tan dolenta i equivocada com el socialdemòcrata o el comunista.

Ara ens toca una dosi de liberalisme per fer un bon brou de Nadal.

Ferran Pujol

Bon nadal

i llibertat pel 2016!

Reagrupament

Llegir Pedrolo més que mai

Manuel de Pedrolo, *Cops de bec a Pasadena*, Barcelona, Edicions 62, 1979.

Inicialment, volia titular aquest text “Llegir Pedrolo, encara”, però de seguida m’hi he repensat perquè aquest primer títol era massa a la defensiva. Als 25 anys de la seva mort, llegir Pedrolo no vol dir haver-se d’empassar totxos per “obligació commemorativa”, sinó una experiència plaent resultat de pouar en la nostra millor tradició literària de la segona meitat del segle XX. A més, ara que s’ha estrenat una pel·lícula basada en la seva obra més coneguda, *Mecanoscrit del segon origen*, ens convé anar més enllà i recuperar els llibres de Pedrolo en la seva diversitat. Quants més millor.

Fa poc he llegit la novel·la *Cops de bec a Pasadena*, un text que sorprèn per la seva actualitat i amenitat. Es tracta d’una novel·la de lectura molt àgil, ambientada a Los Angeles, que descriu alguns episodis de la vida de Bob Spill, un especialista cinematogràfic amb una gran perícia per encendre cigarretes; acompanyat de Ruby, la seva dona; Kitty, la seva cunyada -eterna aspirant a guionista de pel·lícules- i Keith, un escriptor barrut que no en té ni cinc i es limita a passejar-se per casa dels Spill, sense fer res de res, amb el posat d’artista incomprès.

Sense que es pugui dir que l’obra fa un retrat del món del cinema, sí que hi fa referència, amb hipèrboles hilarants com la que dedica, en particular, a la feina dels companys de míster Spill:

Tots eren especialistes, en aquell grup. Mac era l’home que d’una manera més perfecta i elegant sabia tirar-se els pantalons amunt en el moment de seure. Annie sempre tenia un contracte o altre per fer valer les seves extremitats inferiors apujant-se les mitges, cosa que feia amb una tècnica depurada. Pett, en canvi, era l’home dels peus. Els seus eren els peus que més vegades havien estat retratats. De fet, sempre que en una pel·lícula es volia un primer pla de dos

peus que avançaven com deslligats del tronc, per no dir de les cames, es recorria a Pett. (30)

Normalment, l’etiqueta que s’aplica a aquesta obra és la de novel·la humorística. Certament, l’humor i la sàtira hi són presents com a trets essencials al llarg de tota la novel·la. Hi ha moments que no pots fer sinó riure, encara que tan sols sigui amb una simple frase: “Era el doble d’algú, si no s’equivocava, però fos de qui fos, no s’hi assemblava gens” (69). De vegades, la comicitat sorgeix al voltant de personatges d’aparició breu, com el cas de la tèrbola formació en una grotesca universitat del psiquiatra al qual recorre Ruby:

El que Ruby ignorava era que la Universitat de Bitchwillwood consistia en dues habitacions en el tercer pis d’una casa tan sòrdida o més que aquesta on tenia el consultori míster Ordonez. I posada a ignorar, no sabia tampoc que tot el temps que el doctor passà a la Universitat es reduïa a la mitja hora precisa per comprar uns llibres de text i fer-se estendre el seu diploma, tot el qual li havia costat cent cinquanta dòlars. (176-177)

Ara bé, tot i no tenir grans

pretensions, la novel·la va més enllà d’un mer divertiment i no renuncia a alguns dels trets de la poètica pedroliana de to existencialista: presentació de situacions absurdes amb èmfasi en la seva comicitat; alienació de l’individu en relació a la massa; incomunicació entre els éssers humans; crítica de la hipocresia social; etc. Es tracta d’aspectes molt en boga a la dècada dels 50. Cal tenir en compte que aquest llibre fou escrit el 1956, però, lamentablement, com tantes altres obres de l’escriptor, no va poder publicar-se fins a 1972. Segurament, allà on més es posen de manifest aquests aspectes és en el capítol dedicat a una festa que té lloc a Los Alamitos. Aquest capítol és similar a d’altres relats de Pedrolo i té un grau d’abstracció considerable que li confereix certa entitat autònoma. La descripció de la festa defuig els elements frívols i posa de manifest com l’individu es pot veure arrossegat, gairebé dissolt, per una col·lectivitat despersonalitzada.

En el vessant formal, l’ús del llenguatge és similar al de les traduccions de novel·la negra impulsades per l’autor. A més, aquest to es veu reforçat tant per l’ambientació nord-americana d’aquesta obra com per la intriga policíaca que genera la línia argumental en què Kitty és confosa amb miss Potter, una cèlebre escriptora.

Pel que fa a Hollywood i la ciutat de Los Angeles, gairebé no apareixen efectivament, més enllà dels interiors de les cases, oficines, bars, etc. on té lloc la interacció dels personatges. En alguns moments, els diversos espais tancats esdevenen claustrofòbics, com l’habitació on dormen Bob i Ruby, on se sent un misteriós soroll de peus, amb el qual s’inicia el llibre.

En definitiva, un llibre que es fa llegir, que val la pena recuperar, tant per passar una bona estona de lectura com per retrobar un autor de primera fila, en una obra de ficció original que sintetitza molts dels valors de la seva narrativa.